

13. navadna nedelja A

*Naj nikoli ne zablodimo v temo zmot,
marveč vedno ostanemo v svetlobi resnice.
(Iz dnevne molitve)*

Prvo berilo

2 Kralji 4,8-11.14-16a

Nekega dne je Elizèj potoval skozi Šuném. Tam je živel premožna žena, ki ga je pregovorila, da je obedoval pri njej. In kadar koli je potem šel mimo, je zavil tja na obèd. Svojemu možu je rekla: "Glej, spoznala sem, da je tisti, ki se vselej oglasi pri nas, svet božji mož. Naredimo mu torej zidano gornjo izbico in postavimo vanjo posteljo, mizo, stol in svetilko, da se lahko umakne tja, kadar bo prišel k nam!" Ko je nekega dne prišel tja, se je umaknil v gornjo izbo in tam legel. Rekel je svojemu služabniku Gehazíju: "Kaj naj torej naredim zanjo?" Gehazí je rekel: "Na žalost nima sina in njen mož je že star." Tedaj je rekel: "Pokličí jo!" Ko jo je poklical, je stopila k vratom. Rekel je: "Ko se bo izleklo leto, v tem času, boš objemala sina."

Drugo berilo

Rimljanom 6,3-4.8-11

Bratje in sestre, ali mar ne veste, da smo bili vsi, ki smo bili krščeni v Kristusa Jezusa, krščeni v njegovo smrt? S krstom smo bili torej skupaj z njim pokopani v smrt, da bi prav tako, kakor je Kristus v moči Očetovega veličastva vstal od mrtvih, tudi mi stopíli na pot novega življenja. Če pa smo s Kristusom umrli, verujemo, da bomo z njim tudi živeli, saj vemo, da Kristus, potem ko je vstal od mrtvih, več ne umre; smrt nad njim nima več oblasti. Kajti kar je umrlo, je umrlo zaradi greha enkrat za vselej, kar pa živí, živí Bogu. Tako tudi vi: mislite, da ste mrtvi za greh, a da živite za Boga, v Kristusu Jezusu.

Evangelij

Matej 10,37-42

Tisti čas je rekel Jezus svojim apostolom: "Kdor ima očeta ali mater rajši kakor mene, ni mene vreden; in kdor ima sina ali hčer rajši kakor mene, ni mene vreden. Kdor ne sprejme svojega križa in ne hodi za menoj, ni mene vreden. Kdor najde svoje življenje, ga bo izgubil, in kdor izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel. Kdor sprejme vas, sprejme mene; in kdor sprejme mene,

sprejme tistega, ki me je poslal. Kdor sprejme preróka, ker je ta prerok, bo dobil plačilo preróka; in kdor sprejme pravičnega, ker je ta pravični, bo dobil plačilo pravičnega. Kdor dá piti samo kozarec hladne vode enemu izmed teh malih, ker je moj učenec, resnično, povem vam, ne bo izgubil svojega plačila."

V razmislek

Današnji evangelij nas sooči z brezkompromisno Jezusovo zahtevo – kdor ne zapusti in ne opusti vsega in vseh zaradi Njega, ni Njega vreden. Z mešanimi občutki se soočamo s to zahtevo. Ali ni to popolnoma trdosrčno in hladno, da prekinemo odnose z vsemi, ki so nam dragi in pomembni – starši, otroci, brati in sestrami, prijatelji? Tega ne more zahtevati Bog, ki je vendarle Bog ljubezni!

Nekaj je gotovo – Bog ne zahteva od nas ničesar, kar je v nasprotju z ljubeznijo. Ampak – pri hoji za Jezusom nikoli ne govorimo o posamičnih sposobnostih, posamičnih delih osebe, ki jih lahko vključimo ali izključimo, temveč vedno o celoti osebe, o celoti življenja, ki se je to tiče/ ki se ga to tiče. Vse zemeljske dobrine in odnosi so podrejeni najvišjemu dobremu – če nas družinske vezi in življenjske navade omejujejo ali nam celo želijo preprečiti, da bi vztrajali na naši življenjski poti, ki je Bog/Kristus, ne moremo storiti ničesar drugega, kot da se od njih ločimo, pa naj bo to še tako boleče...

Za nas Kristjane obstaja le brezkompromisna alternativa – ali se odvrnemo od Jezusa ali pa se vrnemo (spreobrnemo) k Njemu. Vrnitev/spreobrnitev pomeni, da dovolimo, da Bog oblikuje naše življenje. Da takšna spreobrnitev ni vedno enostavna, temveč nas sooči po vsej verjetnosti tudi s slabostmi in težavami, je prikazano v prisposobi križa.

Kljub temu pa se spleča, da premislimo o tem za nas morda grozljivem izzivu in ga ne pometemo na hitro pod preprogo, češ, da je to izvedljivo le za redovnike. Krščanstvo želi biti videno in živeto v našem čisto konkretnem svetu. Z njim lahko pričakujemo težave, hkrati pa neverjetno priložnost, da iz te izključne povezave z Jezusom oblikujemo naše življenje v vsej polnosti človečnosti. Šele iz te povezave postanemo svobodni, izkusimo novo kvaliteto vseh naših človeških odnosov in jim damo nov pomen. Šele takrat lahko srečamo v svobodi starše, zakonce, otroke, brate, sestre in prijatelje... in jim tudi dovolimo, da v tej svobodi, ki vsebuje medsebojno ljubezen in spoštovanje, gredo in najdejo svojo lastno pot.

*Da povezanost daje svobodo je paradoks Jezusovega sporočila. Danes se v evangeliju odraža takole: dobiti življenje pomeni izgubiti, in izguba pomeni zmago. Če sledimo rdeči niti v našem življenju, bomo ugotovili, koliko **križišč** je v njem, v katerih se je uresničila ta izkušnja. Pomislimo samo na mnoga slovesa, ki smo jih že doživeli tekom našega življenja – slovesa od ljudi, sanj, načrtov... Če se jim nismo izogibali, temveč smo jih prestali in jih obžalovali z dostojanstvom, potem smo tudi izkusili, kako so iz tega nastale nove perspektive, nova modrost, nova globina, preprosto prostor za nepričakovano novega življenja in kako smo iz tega prišli spremenjeni ljudje.*

Zadnje slovo ne bo pomenilo nič drugega kot prehod k dokončni in največji svobodi in večnemu življenju v Božji ljubezni.